

ikke lykkes, staar det altid i Regeringens og Rigsdagens Magt at vedtage en Forlængelse paa et Aars Tid eller saa, men giver man denne Lov her, som i Virkeligheden er evigvarende, — for saa vidt den ikke bliver ophævet, — kan man ganske vist nære den Frygt, som den ærede Ordfører fremsatte, at det vil slappe Bestræbelserne for at komme til et Resultat i denne Sag. Jeg forbeholder mig derfor efter nærmere Konference med mine Medforslagsstillere at stille et Ændringsforslag til 2den Behandling, hvorved der sættes en saadan Tidsbegrænsning til dette Lovforslag.

Der er en anden Ufuldkommenhed ved Lovforslaget, som jeg heller ikke er meget glad ved at acceptere saadan uden videre. Det er den, at i Definitionen af „Livsforsikringsvirksomhed“, saaledes som den staar i § 2, har man udeladt et Ord, som vi have sat ind i det saakaldte store Lovforslag i denne Definition, nemlig Ordet „forretningsmæssig“. Nu kunde man jo sætte det ind, saaledes at Bestemmelsen blev enslydende med det store Lovforslag, men saa kommer man i Forlegenhed med § 3, thi der tales netop om saadan Livsforsikringsvirksomhed, som ikke er forretningsmæssig, og der gives udtrykkelig den Bestemmelse derom, at der kan Indenrigsministeren fritage. Der vil saaledes blive en logisk Modsigelse mellem § 2 og § 3, som ikke er let at komme ud over.

Men hvad der er værre, synes jeg er det, at vi ikke have nogen som helst Bestemmelse i dette Lovforslag om, hvorledes de 100,000 Kr., der skulle deponeres i Obligationer i Indenrigsministeriet, egentlig retlig ere stillede, navnlig lige over for en forsikret, som har en forfalden Fordring, og som faar Dom for den. Den ærede Ordfører fremstillede som sin Mening om, hvorledes det skulde gaa, at det fandt man vel ud af, enten Indenrigsministeriet eller Kongens Foged, eller hvem det nu er, men jeg vil sige, at jeg synes rent ud sagt ikke, vi kunne være bekendte at give en Lov, som vi forudse mangler visse Bestemmelser, og saa sige: Ja, det finder Indenrigsministeriet eller Domstolene nok ud af. Det er ikke saa sjældent, at vi, naar vi lave Love heroppe, overlade til Domstolene at udfinde Lovgiverens Tanke. Lovgiveren har imidlertid her ikke haft nogen Tanke og ved ikke, hvad han vil, vi overlade til Domstolene at udfinde det. Jeg beklager den stakkels Foged, der skal decidere i 1ste Instans, maaske fra første Færd af, i et saadant Spørgsmaal. Der kommer en

forsikret med en forfalden Fordring og vil gøre Arrest, eller maaske han har faaet Dom og vil gøre Eksekution. Han kommer op i Indenrigsministeriet og siger: De har jo 100,000 Kr., nu ville vi gøre Eksekution deri. Saa skal Indenrigsministeren, der maaske er overrasket ved Fogedens Komme, straks paa Stedet fremsætte sine Indsigelser derimod, og ingen af Parterne, heller ikke Kongens Foged, har mindste Vejledning i Loven om, hvorledes denne meget vanskelige Konflikt skal løses. Nu mente den ærede Ordfører, at det naturligvis var saaledes at forstaa, at naar han har eksegibel Dom, kan han gøre Eksekution, hvilket Indenrigsministeren ikke kan modsætte sig, og saa tager han en vis Andel af de 100,000 Kr. og løber bort med dem. Og saa skulde Indenrigsministeren kunne sige: Nu er der ikke længer deponeret 100,000 Kr., altsaa er Betingelsen for, at Selskabet kan virke, ikke længer til Stede, og hvis det alligevel bliver ved at tegne ny Forsikringer, stoppe vi det i Henhold til § 5. Jeg kunde tænke mig en anden Ordning og en anden Konsekvens. Jeg kunde tænke mig, at Indenrigsministeren sagde: Nej, de 100,000 Kr. her ere stillede til Sikkerhed i offentlig Interesse og i hvert Tilfælde for samtlige Kreditorer i det hele, baade forfaldne og ikke forfaldne, og derfor kan en enkelt Kreditor ikke komme og skære et Stykke ud af den Kage, der ligger her, og løbe bort med det, den er til Sikkerhed for dem alle, og derfor kan ingen enkelt røre den. Og naar saa alligevel den Kreditor, der har en forfalden Fordring, ikke kan faa Fyldestgørelse paa anden Maade gennem Selskabets andre Aktiver. Ja, saa kunde man henvise ham til at søge Selskabet erklæret fallit; naar Selskabet er erklæret fallit, anser jeg det for selvfølgeligt, at saa kan Indenrigsministeren udlevere de 100,000 Kr. til Skifteretten.

Jeg forbeholder mig altsaa inden 2den Behandling efter Konference med den ærede Ordfører og andre ærede Medforslagsstillere at overveje, om det ikke var muligt dog at give nogle Regler her, som kunde tjene til Vejledning, baade for Indenrigsministeren og for de Retsbetjente, der faa med denne Sag at gøre. Jeg tror, at hvis vi kunde faa gjort Loven noget klarere, vil den i det hele taget udfylde et Savn og altsaa sætte os i Stand til at arbejde videre paa det saakaldte store Lovforslag, som vi forhaabentlig til Efteraaret atter ville komme til at beskæftige os med.